

Biennaali on avoin tapahtuma

Pariisin XII nuorten biennaali on hengeltään kokeileva. Siinä mahtuvat valokuvat ja videot, epäveistokset, koosteet ja maalaukset. Se on enemmän prosessi kuin yhtenä hallittavana kokonaisuutena vastaanotettava taidenäyttely.

Kun vertaa biennaalia sen tamperelaisessa muodossa ja pariisilaisessa muodossa toisiinsa on erona se, että Sara Hildénin taidemuseossa on esillä järjestetty ja huolella valittu museokokonaisuus kun taas Pariisissa biennaalin tapahtumallinen, alati muuttuva ominaisuus pääsi oikeuksiinsa.

Tampereella vallitsee rauha ja hiljaisuus, Pariisissa melumyöri ympäröi kävijää kaikkialla. Se oli teos muiden teosten joukossa. Jotakin olennaista on siis jäänyt biennaaliotoksen ulkopuolelle.

● Muuntumia

Alussa mainitut teokset sisältävät yhden tämän hetken kuvataiteen ominaispiirteet: muuntuvuuden. Mikään ei ole ehdottomasti sama eri tilaan siirrettynä. Jo teosmateriaalit, muovailuvahaa tai köydet mahdollistavat tilanteen mukaiset variaatiot. Taiteen prosessinomaisuus korostuu sekä tavassa jolla taiteentekijä luo teoksensa näyttelypaikalla että myös siinä vuorovaikutustilanteessa johon katsoja teosten kanssa joutuu.

Lähelle muuntumista päädyttään myös teoksissa, joissa sarjallisuus ja toistuvuus korostuvat. Ajan vangitseminen kuvan on vaikeaa, yrityksiä ovat juuri kuvasarjat. Valokuvat eri muodoissaan, osittain videot, mutta myös ranskalainen koostemaalaukset pitkin seinää sijoitettuna ovat muuntumia tilassa ja ajassa.

Kun Suk-Choul Ji sijoittaa nukketalon tuolien kokoisia tuoliveistoksiaan sarjana peräkkäin, hän toistaa yhtä perusmuotoa, yhtä tuttua jokapäiväiseen elämään liittyvää esinettä. Mutta kun hän liittyy mukaan tyynyn, jolle on nostettu yksi tuoli hän käsittelee myös vallan ja vaikuttamisen muotoja. Pienestä tuolista kasvava suuri symboli ja myytti valasta.

● Myyttejä

Ihmisen myyttinen menneisyys tulee vastaan biennaalissa eri tavoin ilmaistuna. Leena Luostarinen on nostanut esiin myyttisen eläimen sa-

● Aivan samoin kuin pieni lapsi pehmittää ja rullaa muovailuvahaa käsissään notkisti Rolino Gaspari omia muovailuvahapötköjään. Pehmeistä vahasta hän taputteli Sara Hildénin taidemuseon seinään kuvioita, joista hahmottui yhden modernismin esi-isän Cézannen piirteet.

● Philippe Favier teki kellosepäntytöitä siirtä-

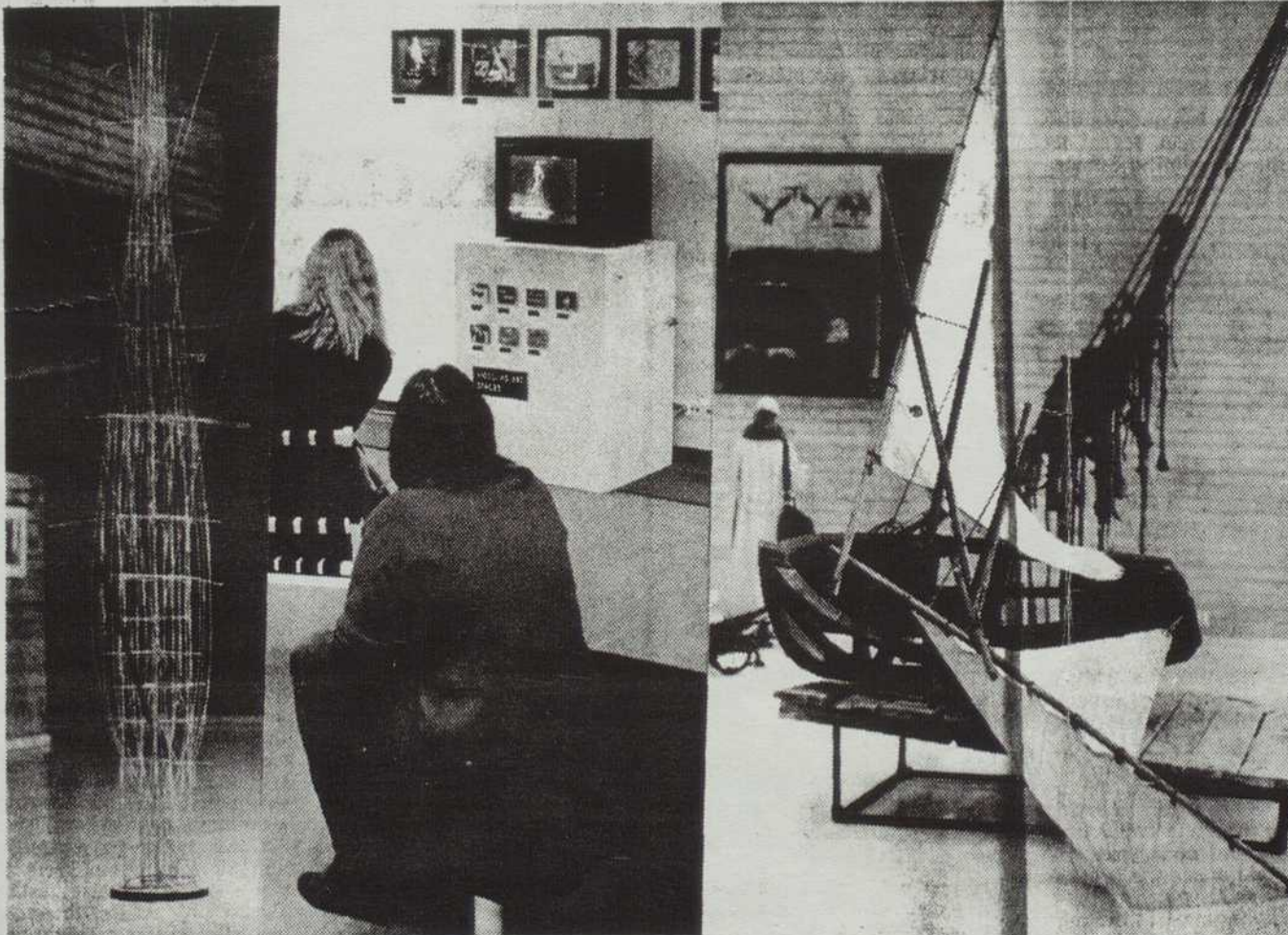
vahasta tekemä teos Kunni-anosoitus Gézannelle (osa.).

essään pienempiä kuvaihteita seinälle ja sommitteli niistä kalligrafiset kuviot. Käsityönä, palalta kasvoi myös Michel Paysantin karjua leijona museon lattiaan.

● Kajsa Mattas etsi eri asentoja kokeillen paikkaa betonisille ihmis-hahmoilleen. Marja Kanervo taisteli tuulta ja kylmyyttä vastaan pingottaessaan suurta tuulikan-

neltaan Hildénin museon pihaan mäntyjen väliin.

● Pariisin XII nuorten biennaali rakennettiin kirjaimellisesti paikan päällä tamperelaiseen muotoon. Koko näyttelylle on ominaista tapahtumallisuus, josta kertoo jo teosten spontaani työstötapa. Näin ollen biennaali on Tampereella erilainen kuin Pariisissa, vaikka teokset suurimmaksi osaksi ovat samoja.

● Kolme erilaista otosta Pariisin XII nuorten biennaalin teoksista, jotka täyttävät Sara Hildénin taidemuseon Tampereella. Martti Aihan bambusileestä tekemä veistos on nimeltään Sypressi (vas.). Video vaatii keskittymisensä. Näyttelyssä pitää varata useita tunteja pelkästään videoteoksia varten. Norjalaisen John Audun Haugen veneessä ja taustalla erottuvassa Marja Kanervon köysikoosteessa on sama luonnonmateriaalien virittämä inhimillinen henki.

moin kuin Tanskan Nina Sten-Knudsen. Norjan John Haugen purjeveneet liittyvät oman kulttuurin vaiheisiin.

Purje sinänsä on kuitenkin myös viittaus jakumiseen, purjehtimisen välttämättömyyteen, vaikka aika muuttua väliin ja ihmisen ja luonnon suhteet.

Paradoksin tasolle siirtää irlantilainen Kathy Pengergast eurooppalaisen myyttisen menneisyyden. Hänen seitsemän muovipylvästään ovat täynnä riimustelua, joka viittaa sekä taiteen vaiheisiin että assosiaatioiden välttämättömyyteen silloin kun lähestytään aikamme taidetta.

Osaltaan XII biennaali vahvistaa myös suuruuden myyttiä. Teoskoko, värivoima ja visuaalinen kyynärpäätaktiikka on hallitsevaa. Toisaalta sille on olemassa myös vastareaktio, eräänlainen antiteesi sekä Jin että Favierin monikokoisissa teoksissa. Niitä on mentävä liki, jos haluaa nähdä jotakin.

● Vimmaa

Kaikkissa viime vuoden suurissa eurooppalaisissa näyttelyissä korostui ekspressiivinen, purkauksellinen maalausote. Sen historialliset kytkennät sijoittuvat saksalaiseen vuosisadan alun ekspressionismiin. Tampereellakin on esillä saksalaista, italialaista ja ranskalaista väriä.

Rajuus on kädenjälkeen ja teossisältöihin ulottuva ominaisuus. Teokset paljastavat tajunnan salattuja voimia, vaativat katsojaa tunnistamaan ja tunnistamaan omat aggressionsa ja myös herättävät niitä.

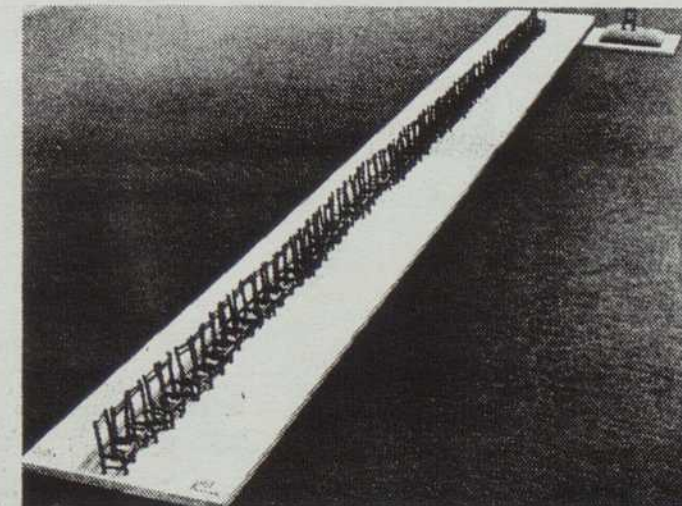
Juuri 'uusi' maalaustaide on saanut eniten ihailijoita ja vastustajia. Siveltimen karski jälki sotii helpoimmin kamariesteiikkaa vastaan.

Pariisin XII nuorten biennaali on kuin monet teoksensa, ärsyttävä, innostava ja katsojaa aktivoiva. Se joka haluaa kokea biennaalissa odotustensa mukaisen inhon aikamme taidetta kohtaan löytää etsimänsä. Se joka odottaa elämyksiä ja tuoreita oivalluksia löytää myös etsimänsä. Se on kokonaisuus, jossa osat hengittävät omaan rytmiinsä, ja pakottavat osallisuuteen. Taiteessa ei vain tapahdu, vaan biennaali osoittaa että myös taide tapahtuu meissä.

MAILA-KATRIINA
TUOMINEN

● Hartmut Neumannin maalauksissa on rajuutta ja myös teosten nimet liittyvät keskeisesti teossisältöön. Maalaus nimeltä Hän on utelias ja puhtia täynnä.

● Suk-Choul Ji tutkii teoksessaan Reaktio toistuvuutta ja valan myyttiä.